

Evankeliumi Luuk. 2:1-14

Siihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnassa oli toimitettava verollepano. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Quiriniuksen ollessa Syyrian käskynhaltijana. Kaikki menivät kirjoittautumaan veroluetteloon, kukin omaan kaupunkiinsa.

Niin myös Joosef lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ja meni verollepanoa varten Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, sillä hän kuului Daavidin sukuun. Hän lähti sinne yhdessä kihlattunsa Marian kanssa, joka odotti lasta. Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa.

Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Yhtäkkiä heidän edessään seiso Herran enkeli ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko valtasi paimenet, mutta enkeli sanoi heille: "Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra. Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä." Ja samalla hetkellä oli enkelin ympärillä suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa sanoen:

- Jumalan on kunnia korkeuksissa,
maan päällä rauha
ihmisillä, joita hän rakastaa.

Saarna

Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon.

Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus.

Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa.

Yhtäkkiä heidän edessään seiso Herran enkeli ja Herran kirkkaus ympäröi heidät.

Joulun profetia ja joulun evankeliumi kertovat yön pimeydestä ja pimeyden keskelle ilmestyvästä valosta. Tänä vuoden pimeimpänä aikana joulun sanoma ja joulun valo etsii tietään sydämemme syvimpiin kerroksiin, sinne, mikä on muilta

salassa, sinne, minkä olen arjen puristuksessa kadottanut, sinne, minkä olen joutunut itsessäni piilottamaan, sinne, mikä minussa on aidointa, omaa itseäni. Joulun sanoma ja joulun valo ympäröi meidät, oli elämäntilanteemme mikä tahansa, uuden elämänvaiheen ja onnen keskellä elävän kuin myös elämäänsä pettyneen ja katkeroituneen. Se ympäröi meidätkin tänä yönä tässä kirkossa.

Joulun evankeliumi ei valikoi kohdettaan. Jumala lähettää valonsa sinne, missä sitä tarvitaan. Voimakkaassa valossa olen kuin läpivalaistuna. Lähes kaikki minussa on paljastettua eikä se kaikki kestä valoa. Joulun evankeliumi kertoo, että keskellä yön pimeyttä arkista ja vaatimatonta työtään tekevät paimenet saivat kuulla enkelin rauhoittavan sanan: *Älkää pelätkö!* Enkelin ilosanoma ei tuonut tuomion valoa. Enkeli kertoi vapahduksen kirkkaudesta. Jumala on nähnyt ihmisen ahdistuksen ja yön pimeyden. Hän on nähnyt ihmisen haparoinnin pimeässä ja kaipuun valoon. Jumala on lähettänyt kirkkauden, joka hehkuu rakkautta. Siinä valossa olen vapaa hengittämään ilman pelkoa.

Jumala kutsuu meitä iloon ja luottamukseen. Hän kehottaa meitä katsomaan seimen lasta, Vapahtajaa. Tässä lapsessa taivas koskettaa maata ja myös sinua. Saat muistaa myös sitä lasta, joka kerran itse olit. Saat levätä turvassa ja luottamuksessa elämän antajaan ja ylläpitäjään. Katsoessasi seimen lasta myös lapsi katsoo sinua. Mitään ei ole siinä välissä, ei esteitä, ei vaatimuksia, ei kynnyksiä, ei selittäviä sanoja. Vain sinä ja Vapahtaja keskellä yön pimeyttä.

Joulun evankeliumi ei lupaa helppoa tai ongelmista vapaata elämää, mutta se tahtoo vakuuttaa, että Vapahtaja on vierellämme elämämme jokaisessa vaiheessa. Hän on syntynyt taakkojemme kantajaksi. Hän tahtoo auttaa meitä löytämään sen elämän, jonka olemme kadottaneet, elämän, jota kaipaamme. Joulun valossa voimme löytää niin itsemme kuin lähimmäisemmekin uudella tavalla ja katsoa toista niin kuin Vapahtajamme katsoo meitä: rakkauden silmin.

Maria, Jeesuksen äiti, katsoi lastaan niin kuin jokainen äiti katsoo ja tutkii lastaan, elämän ihmettä. Hän mietti, mitä elämä tuo tullessaan, mikä on tämän lapsen kohtalo? Oliko hänellä taivas sylissään?

Taivas sylissäni (laulu)

Keneltä sai tähden, tuo katse pienokaisen?
Kuka poisti synkeyden yöstä paimenten?

Kuka solmi kruunun nyt sinun hiuksillesi?
Viisaat kuka johti luokse rakkaan lapseni?

Olet toisten kaltainen, lapsi lupauksien
Tuotko lapseni nyt toivon maailmaan?
Olet aarre sydänten, miten sinut suojelen?
Helmassani kantaa itse taivastako saan?

Ken toi kyyneleitä silmiin pienokaisen?
Miksi äitiin tarraudut nyt niin vavisten?
Varjot toistaa sen nyt, enkeli on mennyt,
kaiken kauniin muistan, vaikka en voi ymmärtää

Olet toisten kaltainen, lapsi lupauksien
Tuotko lapseni, nyt toivon maailmaan?
Olet aarre sydänten, miten sinut suojelen?
Helmassani kantaa itse taivastako saan?

Täällä kaikkiin päiviin tuo ilo taivaallinen
Lempeyttä, rakkautta silmiin ihmisten
Sanat, jotka kuulin, ne unohdu ei koskaan,
vaikka mitä tulkoon, niistä aina voimaa saan

Olet toisten kaltainen, lapsi lupauksien
Tuotko lapseni, nyt toivon maailmaan?
Olet aarre sydänten, miten sinut suojelen?
Helmassani kantaa itse taivastako saan?

Keneltä sai tähden tuo katse pienokaisen?
Beetleheimin yllä loistaa tähti ikuinen